‘Quousque tandem', eurozona?

Els anys passen i la dura travessia de l'eurozona no aconsegueix deixar enrere els temors i incerteses d'uns passatgers cada cop més convençuts de navegar en un vaixell més vulnerable del que es pensaven en embarcar-hi. Es percep que la cohesió social ha caigut per la borda i que l'estructura de la nau continua sent defectuosa.

A l'eurozona com a instrument de progrés li cal més integració i reformes institucionals que evitin la vacil·lació entre solucions a curt termini

Ara, quan tot just s'albira terra ferma a l'horitzó, el periple es veu amenaçat per núvols foscos de tempesta que planen sobre seu procedents de les economies emergents i de la malfiança en les habilitats de la tripulació per gestionar acuradament els aparells de navegació.

La frenada sobtada del comerç internacional dificulta la reactivació perquè la interdependència fa que les economies obertes pateixin quan els socis comercials emmalalteixen. A l'alentiment de la maquinària industrial xinesa cal afegir la desacceleració dels seus proveïdors de recursos i les dificultats dels exportadors de petroli. Europa pateix la pèrdua de vitalitat d'aquests mercats que són també peces clau de la seva cadena de valor.

Però la substància més compacta de la teranyina internacional rau a les finances. La gestió de la política monetària serà element clau de l'esdevenir econòmic. La Reserva Federal ha iniciat una dansa de tipus d'interès que tindrà nous episodis i protagonistes que alteraran preus de deute públic, cotitzacions de divises i la direcció dels fluxos de capital financer.

L'obertura del ball ens agafa amb el pas canviat. L'euro es deprecia enfront del dòlar però també ho fan altres monedes, laminant els guanys de competitivitat assolits amb les devaluacions internes. I el compromís del Banc Central Europeu amb la reactivació econòmica és ferm però també tardà i deficient. Poc arsenal monetari resta per injectar nova confiança a uns inversors que necessiten més certeses que no pas crèdits. Si un descens intens de preus del petroli i primeres matèries és insuficient per estimular l'activitat productiva, tampoc no n'hi ha prou amb interessos sota mínims a l'interbancari o una liquiditat abundant als mercats.

Els organismes internacionals insisteixen en un impuls fiscal coordinat per insuflar vent de popa i accelerar la marxa incorporant el talent de tants braços joves ociosos. Però la gestió feta ha convertit una crisi de deute privat i saldo exterior en un greu problema de deute públic que atemoreix els gestors polítics. En lloc d'expandir la demanda mitjançant inversions i reduccions d'impostos, les economies més competitives i menys endeutades continuen la croada, minvant ràpidament el seu deute via superàvits primaris i fent més gran la distància als socis deutors, a qui la cursa cap a la virtut es fa més feixuga. No persistiran. Pel camí, el deute grec remet però continua inabastable i s'infravalora una amenaça Brexit que esquinçaria el mercat únic i tindria un impacte complex als fluxos de capital, treball i mercaderies.

A l'eurozona com a instrument de progrés li cal més integració i reformes institucionals que evitin la vacil·lació entre solucions a curt termini i decisions estratègiques. Però fins quan?, deia Ciceró...

Publicat a:
-L'econòmic 14-02-2016 Pàgina 23

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/4-economia/18-economia/940404-lquousque-tandem-eurozona.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui